
Tidsskriftet også for studentene?

REDAKSJONELT

WESTIN S

BRODAL P

Spørsmålet burde være unødvendig - alle medlemmer av Norsk Medisinstudentforening (Nmf) får Tidsskrift for Den norske lægeforening i posten. For tiden utgjør de 2035 av våre 2686 innenlandske studenter, og anslagsvis 635 av de 1134 som studerer i utlandet (1). Altså er det henholdsvis 76% og 56% av studentene som hver tiende dag får Tidsskriftet hjem til seg. De fleste andre har grei tilgang til det på lesesaler og i biblioteker.

Det er altså ikke tilgjengeligheten vi skal diskutere her, men om Tidsskriftet faktisk har noen plass og funksjon for studentene. Vi mener studentene er en viktig målgruppe for Tidsskriftet av flere grunner. Vi ønsker og håper at Tidsskriftet kan bidra til holdningsdannning og til å "videreutvikle etiske og kulturelle idealer i den medisinsketradisjon", som det heter i Tidsskriftets målbeskrivelse (2). Tidsskriftet har en viktig oppgave som samlendekulturbærer. Med den økende fragmenteringen av medisinen som fag trengs det mer enn noen gang "møteplasser" for utvikling av profesjonell identitet og faglig fellesskap. Men blir Tidsskriftet lest og brukt av studentene? Har Tidsskriftet selv lagt tilstrekkelig vekt på å nå sine lesere blant studentene eller rekruttere dem som forfattere? Nåretableres lesevaner hos disse morgendagens leger? Hvordan kan vi bidra til at oppdatert nasjonalspråklig faglitteratur brukes i fagmiljøene hvor studentene får sin utdanning (3)?

Tanker om dette har vært oppe i Tidsskriftets redaksjonskomité, og under den tradisjonelle samlingen for fagligemedarbeidere på Soria Moria 16. mars 1998 var en gruppe studenter invitert til å bidra med synspunkter. Helt ubegrunnet var ikke antakelsen om at det eksisterer et betydelig gap mellom Tidsskriftet og studentene. "Plutselig fikk vi disse tunge bladene i posten," hørte vi sagt, uten noen forhåndsinformasjon om hva det nå egentlig er for slagsblad, og noen Nmf-medlemmer lot det gå "rett i bøtta med plasten på".

Slikt vil uroe enhver redaktør, for å si det mildt, men det er ingen grunn til å overdimensjonere slike anekdoter. For det eksisterer åpenbart også en betydelig ærefrykt for Tidsskriftet, som også nedfeller seg i en forestilling om at "det må

leses skikkelig", om det først leses. Her ligger det muligens en forklaring på gapet: Hva innebærer det egentlig "å lese Tidsskriftet"? Tror kanskje de unge studentene at deres eldre legekolleger faktisk "leser" Tidsskriftet som man leser bøker fra side 1? I så fall bør de beroliges, og minnes om at noe av det man må lære seg som lege og fagperson, er å kunne skimle, bla i, plukke ut et og annet av interesse, og ellers ha en viss oversikt over hva som skrives og av hvem. Og ikke minst, la lesingen ledes av lyst, ikke bare av plikt.

Hvordan kan vi gjøre Tidsskriftet mer attraktivt for studentene? Med den utvikling Tidsskriftet har gjennomgått de siste årene burde det være noe for enhver leser, også for studentene. Men kanskje er det ikke nok. Vi hører at det som særlig etterlyses, er gode oversiktsartikler, både fra kliniske fag og kanskje særlig fra basalfagene. Gode kasuistikker blir verdsatt, og kanskje ligger det an til mer av den slags siden den problembaserte læringen i så høy grad bygger på kasusbeskrivelser. Internett-versjonen av Tidsskriftet gjør det i så måte lettere å finne hva man ønsker. Obligatoriske forskningsoppgaver i studiet kan gi opphav til flere studentforfattere. Mer stoff om hva som foregår i studentmiljøene er det åpenbart også plass til, selv om Tidsskriftet verken bør eller kan innlate seg i noen konkurranse med studentenes eget fagblad & Aelig;sculap på dette området. Korrespondansespalten med sine opptil 400 ord står der som en lavterskels utfordring, også for studenter. Studenters friske blikk og meningsyttringer kan virke som tankevekkere for oss etablerte som lett stivner i oppfatninger om "hvordan ting alltid har vært". At keiseren faktisk mangler klær, sees iallfall ikke av de etablerte. Å hente inn studenter som faglige medarbeidere kan også være en vei å gå.

Alt dette er vel og bra, men hjelper lite hvis studentene ikke engang åpner bladet. Derfor bør det satses på brukervennlig informasjon tidlig i studiet. Etter at den aller første informasjonsflommen ved studiestart har lagt seg, kan kanskje Tidsskriftet presenteres under studentenes første møte med den lokale legeforening, ev. kombinert med kortfattet skriftlig informasjon. Videre vil det være avgjørende at fakultetenes lærere gjennom hele studiet bevisst henviser til relevante artikler i Tidsskriftet, slik at studentene venner seg til at det er en viktig kilde for faglig stoff.

I England har British Medical Journal lenge gitt ut en egen månedlig utgave - Student BMJ - med en medisinstudent som selvstendig redaktør. Vi er et lite land og kan neppe ha slike ambisjoner. Likevel mener vi at Tidsskriftet både bør og kan bli mer rettet inn mot den store gruppen av studentlesere.

Steinar Westin

Per Brodal

LITTERATUR

1. <http://www.legeforeningen.no/yf/nmf/stat.html>
2. Nylenna M. "Hvorledes er det f.eks. med dette tidsskrift?" Tidsskr Nor Lægeforen 1997; 117: 11.
3. Westin S. Tidsskriftet og de nye mediene. Tidsskr Nor Lægeforen 1998; 118: 1090-1.

Publisert: 20. august 1998. Tidsskr Nor Lægeforen.

